

ΕΤΟΣ Ζ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣΙ ΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 18

Διευθυντής και Έκδότης

13 Ιανουαρίου 1907

Συνδρομή Έσωτερικού Δρ. 16.

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Συνδρομή Έξωτερικού γρ. 20.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ;

Φυσικαὶ καὶ Ψυχικαὶ δυνάμεις

(συνέχεια καὶ τέλος.)

Τις ἔκρουσε τοὺς κτύπους τούτους; Εὐσυνειδήτως οὐδεὶς. Οἱ μὲς τῶν παρισταμένων οὐδόλως συμμετέχουσι, καθόσον εὐκρινῶς ἀκούονται τριγμοὶ ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἐπάρχει ἄρα ἕτερα τις δύναμις φυσικὴ καὶ ψυχικὴ, εἶδος διανοίας ἐν ἡμῖν ἢ ἐκτὸς ἡμῶν; Πνεῦμα λέγουσιν. Ἄλλὰ τί εἶδους πνεύματος; .. Ἄς ἴδωμεν παρακατιόντες.

Μακρὸν καὶ βαρὺ παραπέτασμα κρέμαται ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ δωματίου καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἐδάφους. Αἴφνης τοῦτο ἐξογκοῦται ὡς νὰ κινῆται ὑπὸ ἰσχυρᾶς πνοῆς, φέρεται πρὸς ἡμᾶς, καθήμενους περὶ γειτονικῆς τραπέζης, καὶ μᾶς περικαλύπτει τὰς κεφαλὰς. Ὅλαι αἱ θυρίδες εἰσι κεκλεισμέναι καὶ οὐδαμῶθεν ὁ ἄνεμος δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ἄπατη; Οὐδὲ λόγος δύναται νὰ γίνῃ. Ἄρα ἀγνωστος αἰτία.

Παρὰ τῇ γωνίᾳ κεῖται κλειδοκύμβαλον μὲ οὐρανὸν βάρους περίπου 300 χιλιογράμμων, ἐφ' οὗ μικρὸς παῖς ἀνακροῖται τὴν κλίμακα. Τὸ κλειδοκύμβαλον τότε μετακινεῖται καὶ ἀναπηδᾷ. Ὁ παῖς φοβεῖται καὶ φεύγει.

Τραπέζα, ἐφ' ἧς κάθεται ἄνθρωπός τις βάρους 87 χιλιογράμμων ἐγείρεται ἀφ' ἑαυτῆς. Εἶτα τοποθετοῦσι σάκκους μὲ ἄμμον καὶ λίθους 75 χιλιογρ. βάρους. Ἡ ὑπὸ τῶν πειραματιστῶν καταβαλλομένη ροικὴ δύναμις εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἡ τραπέζα ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν τῶν ἀντιμετώπων τούτων δυνάμεων θραύεται εἰς τεμάχια.

Ἀναρτῶσι τράπεζαν ἀπὸ τινος δυναμομέτρου, οὗ τινος ἡ βελὸν σημεῖοι 35 χιλιογράμματα. Μετ' ὀλίγον ἡ τραπέζα ἀνορθοῦται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δυναμομέτρου, καὶ ἡ βελὸν φθάνει εἰς τὰ 3, 2, 1, 0.

Ἀντιθέτως ζητοῦσιν, ἵνα ἡ τραπέζα ἀντὶ νὰ ἐλαφρώσῃ νὰ γίνῃ βαρυτέρα. Τότε τὸ βᾶρος τῆς αὐξάνεται τοσοῦτον, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποσπᾶσῃ τις ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Κιβώτιόν τι, ἐν ᾧ ἐγκλείεται μουσικὸν ὄργανον, παιανίζει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Κλείς τις στρέφεται ἐν τῷ κλειθρῷ συγχρόνως μετὰ τῶν κινήσεων τῆς χειρὸς τοῦ μεσάζοντος, εὐρισκομένου εἰς ἑνὸς μέτρου ἀπόστασιν.

Μικρὸς τις κώδων περιφέρεται ἄνωθι τῶν κεφαλῶν τῶν παρισταμένων ἐν τῷ δωματίῳ.

Μία θέλησις ἐκδηλοῦται

Ἦκουσα ὅπως καὶ πάντες οἱ μετ' ἐμοῦ πειραματιζόμενοι πραγματικοὺς κτύπους σφυρίου ἐπὶ τραπέζης, ὡς καὶ γρόνθους ἐπὶ τῆς θύρας καταφερομένους, καταλλήλους νὰ συντριψῶσι τὴν κεφαλὴν ἀνδρός.

Γενικῶς οἱ ἰσχυροὶ οὔτοι κρότοι εἶναι μία ἐκδήλωσις φανερά κατὰ τῶν ἀμφιβολιῶν. Εἶπον ἐν παραδείγματι: «Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀπειρίτητες δὲν ἀποδεικνύουν, ὅτι ὑπάρχουν πνεύματα». Καὶ ἀμέσως τρεῖς κτύποι διὰ σφύρας ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς ἀπάντησις μᾶς διαλύουν τὴν ἀμφιβολίαν. Φανερὸν ἄρα, ὅτι ὑπάρχει θέλησις.

Καὶ τὴν θέλησιν ταύτην τὴν διαδηλώσιν οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀνευρίσκομεν εἰς ὅλα τὰ φαινόμενα Ὁ κόμης Γασπαρίνος ὁ πρῶτος, εἰς ὃν ἀφείλομεν σειρὰν ἐπιστημονικῶν πειραμάτων ἐπὶ τοῦ ἀντικει-

μένου τούτου — ανεύρισκε τὴν θέλησιν τῶν πειραματιστῶν ὑπέθετε δὲ ὅτι ἡ θέλησις ἡμῶν δύναται νὰ δράσῃ καὶ ανεξαρτήτως τοῦ σώματός μας διὰ τῆς ἐκπομπῆς ροϊκῆς τινὸς δυνάμεως. Καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτη δύναται νὰ γίνηται δεκτὴ διὰ τινὰς περιστάσεις, καταλίπτει ὅμως πρὸ τῶν γενικῶν παρατηρήσεων.

Ἐν ἔτει 1855, ὁ Thury, καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γενεύης, ἀνεζήτησεν ἐπιμόνως καὶ ἐπὶ σειρὰν ἔτων νὰ συμπληρώσῃ τὴν θεωρητικὴν ἐξηγήσιν τοῦ Γασπαρίνου, φανταζόμενος τὸ ψυχόδιον, οὐσίαν τινα εὐρισκομένην ἐν ἡμῖν, καὶ χρησιμεύουσαν ὡς διάμεσον μεταξύ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ δυναμένην νὰ δράσῃ ἐκτὸς τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ. Ὅτε δὲ, τῷ 1865, ἐν τῷ πονηματίῳ μου «Περὶ τῶν ἀγνώστων φυσικῶν δυνάμεων» ὠμίλου περὶ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, δὲν ἐγνώριζον τὸ ὑπόμνημα τοῦ Thury, ὅπερ μόλις περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, ἀλλ' ἡ ἰδέα προφανῶς εἶναι ἡ αὐτή, προκειμένου περὶ καθορισμοῦ ἀγνώστων δυνάμεων. Καὶ αἱ φυσικαὶ αὗται δυνάμεις δὲν εἶναι ἡ φυσικαὶ, καθόσον τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἐνυπάρχουσι καὶ οὐδὲν κατὰ μέρος ἢ ἐκτὸς.

Ἡ ἀόρατος οὐσία

Τὸ ψυχικὸν στοιχεῖον ἐνεργὸν ἐνταῦθα λαμβάνει μέρος. Αἱ κινήσεις τῶν τραπεζῶν, τὰ φυσικὰ ταῦτα φαινόμενα, οἱ ἀνεξήγητοι κρότοι, αἱ λαμβανόμεναι ἀπαντήσεις κτλ. γενικῶς τοιαύτην ἐκφέρουσιν ἔννοιαν. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ἀναντιρρήτως ἰδέα τις, σκοπὸς, θέλησις, αἷτινες δέον νὰ ἐξετασθῶσιν.

Ἐπιθεβαιοῦνται ὅτι παρουσιάζονται δύο στοιχεῖα. Ὀμιλοῦμεν εἰς τὴν τράπεζαν ὡς νὰ ἤκουεν. Οἱ πειραματισταὶ ἀπευθύνονται πρὸς ἀόρατόν τινα οὐσίαν καὶ ἡ οὐσία αὕτη φαίνεται ἐκδηλουμένη καὶ εἴτα ἐξαφανιζομένη μόλις παύσῃ τὸ πείραμα. Φαίνεται δημιουργημένη ὑπὸ ἐνὸς κυρίως προσώπου, διὰ ὑπο τοῦ κατέχοντος τὸ περισσότερον ρεῦμα, ἵτοι τοῦ μεσάζοντος, médium καλουμένου. Εἶναι ἴσα ἀνυποβολὴ ἢ δυναμικὴ τις τοῦ συνόλου πειραματιστῶν, ἡτις γεννᾷ εἰδικὰ δυνάμεις; Εἶναι συμπύκνωσις ψυχικοῦ τινὸς διαμέσου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶμεν; Εἶναι νοητικὴ τις αἰτία, διάφορος ἡμῶν ψυχῆς ζήσασα ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ ἡτις ἀντλεῖ ἀπὸ τοῦ μεσάζοντος δυνάμιν, ἢς ἔχει χρεῖαν πρὸς δράσιν; Εἶναι ἄλλο

τι, εἶδος ἀοράτων ὄντων; Διότι οὐδὲν μᾶς ἐξουσιοδοτεῖ ἂν ἀρνηθῶμεν, ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃσι πλησίον ἡμῶν ζῶντα ἀόρατα ὄντα.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διάφοροι ὑποθέσεις ἐκφέρονται, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὸ ἐπιστημονικὸν δικαίωμα ν' ἀποδεχθῶμεν οὐδεμίαν.

Ἐκάστος ἔχει τὴν θεωρίαν του.

Οἱ πεφωτισμένοι πειραματισταὶ διαφωνοῦσιν ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἐν λόγῳ φαινομένων. Ὁ Β. Σαρδοῦ λέγει ὅτι ὁ νῦν πνευματισμὸς εἶναι «ἡ αὐτὴ ἀληθεία ἀνεξηγήτου ἐτι.» Ὁ Wallace, ὁ Varley καὶ οἱ καθαρῶς πειραματισταὶ διακηρύττουσιν, ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀναμφισβητήτως παράγονται ὑπὸ τῶν ἀπενσαρκωθέντων πνευμάτων, διὰ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων. Ἄλλοι ὡς ὁ Mirville, ὁ Larpont κτλ φρονοῦσιν, ὅτι δράσται αὐτῶν εἰσὶν οἱ δαίμονες. Ἄλλοι, ὡς ὁ Parus, οἱ θεοσοφοὶ κτλ. λέγουσιν, ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει μυστήριον, στοιχειῶδη πνεύματα, «νύμφαι καὶ νηρηίδες» κτλ. Ὁ Γασπαρίνος, ὁ Thury, ὁ Lombroso, ὁ de Rochas κλ. ὅτι εἶναι νευρικὸν ρεῦμα, «ἀστρικὸν τι σῶμα» ἀφ' ἡμῶν πηγάζον, «μία ἐξωτερικὴ τῆς ἀτομικότητος». Ὁ Crookes παραδέχεται ἐν ταύτῳ ὀργανικὴν ψυχικὴν δυνάμιν καὶ δυνατὴν μεσολάβησιν ξένων διανοῶν. Ὁ καθηγητὴς Richet ἐπιθεβαιοῖ τὴν πραγματικότητα τῶν φαινομένων, ὁ Ὀλβιὲ Λόδζε φρονεῖ τὰ αὐτά, ὁ Φάρρο, ὁ Μάξβιλλ ἀμφιβάλλουσιν ἐτι, ἐνῶ ἄλλοι σοφοὶ προτιμῶσι νὰ μὴ ἐκφέρωσι γνώμην.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ μετὰ τεσσαρακονταπενταετιῶν παρατηρήσεις τόσον εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν φαινομένων, ὅσον φρονῶ ὅτι οὐδεμία θεωρία εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς ἐξηγήσιν αὐτῶν.

Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ν' ἀναμνῶμεν

Ἐπὶ ἡμῶν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα φαινόμενα. Ἐπι μᾶλλον παράδοξα τῶν ἐκτεθέντων, εἰς ἃ εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ παραδεχθῶμεν τὴν μεσολάβησιν ἀοράτων ὄντων, παραδόξων, ἀνακολούθων ὡς καὶ τετάρτην διάστασιν τοῦ κενοῦ.

Τὸ ὅτι αἱ ψυχαὶ ἐπιζῶσι τοῦ σώματος, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχω, τὸ ὅτι δὲ ἐκδηλοῦνται διὰ τῶν ἀνωθι ἐκτεθέντων μέσων, ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀπολύτως ἀπόδειξιν.

Ἐχομεν ἄλλας μᾶλλον μυστικὰς ἐκδη-

λώσεις; Τοῦτο δέον νὰ ἐξετασθῇ ἐν ἀλλῇ μελέτῃ.

Ἐνταῦθα ὑπάρχει συμπαιγνία τις ἀγνώστων δυνάμεων. Πᾶσα θεωρία εἶναι ἐτι πρόωρος. Ὁ Γαλιλαῖος ἠπατήθη θελήσας νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ ἠλεκτρον. Ὁ Λαβουαρίᾳ ἠπατήθη θηλήσας νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς ἀερολίθους. Ὁ Γαλιβίνης ἠπατήθη θελήσας νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ἠλεκτροισμὸν. Ὄστε δέον ἐνίστε νὰ ἠξεύρη τις ν' ἀναμνῆν.

Τὰ φαινόμενα περὶ ὧν ὠμίλησαμεν εἰσὶν ἐκδηλώσεις τοῦ παγκοσμίου δυναμισμού, δι' οὗ αἱ πέντε αἰσθήσεις ἡμῶν λίαν ἀτελῶς μᾶς θέτουσιν εἰς ἐπικοινωνίαν. Ζῶμεν ἐν τῷ μέσῳ κόσμῳ ἀνεξερευνητόν, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις ἔχουσι μέρος λίαν ἀτελῶς ἐτι ἐξετασθέν.

Εὐρισκόμεθα τό γε νῦν ἔχον εἰς θέσιν ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην, εἰς ἣν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος εὐρίσκετο τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν παρετήρησε τὴν πρώτην γῆν τοῦ Νέου Κόσμου. Πλέομεν ἐν πλῆρει ἐτι ἀγνώστῳ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Κάμειλος Φλαμμαριῶν

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Η ΦΩΤΟΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΤΑ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἡ φωτογραφία ἐτελειοποιήθη ἐκτάκτως, ἐσχάτως δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον ὄψον τῆς τελειοποιήσεως. Ἐν τῷ προηγουμένῳ τῆς «Φύσεως» τεύχει περιείχετο ἄρθρον περὶ τῆς ὑποβρυχίου φωτογραφίας, ἐφευρέσεως τὰ μάλιστα παραδόξου καὶ ὁμως ἐπιτευχθείσης.

Ἦδη ἐκτὸς τοῦ ὅτι δυνάμεθα νὰ λαμβάνομεν φωτογραφίας καὶ ἐντὸς τοῦ ὕδατινου στοιχείου, θέτοντες αὐτὸ τοῦτο τὸ μηχανήμα ἐντὸς τῶν ὑδάτων, ἀνεκαλύφθη καὶ ἡ φωτοτηλεγραφία, ἐπι σπουδαιότερα τῆς ὑποβρυχίου, καθόσον καὶ ταύτην δύναται ἐτι ν' ἀντικαταστήσῃ. Διὰ τῆς φωτοτηλεγραφίας, ὡς γνωστόν, ἐπιτυγχάνεται ἡ φωτογραφία ἀντικειμένου τινὸς ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἶνε δὲ πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ἐγνώσθησαν αἱ ἀπόπειραι πρὸς ἐπιτευξίν τῆς τοιαύτης φωτογραφίας καὶ πολλὰ ἐγράφησαν, ἀλλὰ, μόλις ἐσχάτως ἐγένετο ἡ σπουδαιότερα ἐπιτυχία, ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἐν Παρισίοις περιοδικοῦ «Εἰκονογραφία-

μένη». Ἴδου πῶς ἀφηγεῖται τὸ περιοδικὸν τοῦτο τὰ γενόμενα πειράματα τῆς φωτογραφίσεως ἐξ ἀποστάσεως μέσῳ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Κατόπιν προσκλήσεων συνήλθον ἐν τοῖς γραφείοις αὐτοῦ οἱ κ.κ. Λουδοβίκος Βαρτοῦ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων καὶ ὁ κ. Συμιαν ὑφυπουργὸς τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων οἵτινες καὶ ἐπεστάτου τῆς ἐκτελέσεως τῶν πειραμάτων. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων διεκρίνοντο οἱ πρεσβευταὶ καὶ αἱ πρόξενοι Γερμανίας, Βαυαρίας, Βραζιλίας, Σουηδίας, Ἑλλάδος, Σινικῆς, Ἰαπωνίας καὶ Ρουμανίας, οἱ κ. κ. Αἰμίλιος Πικάρ, τοῦ Ἰνστιτούτου, ὁ πρίγκηψ Ρολάνδος Βονοπάρτης, πρόεδρος τοῦ ἀεροδρομικοῦ Σωματείου, ὁ κόμης Λε-Βῶ, ὁ γνωστὸς ἀεροπόρος Δυμόν καὶ πλείστοι ἄλλοι.

Ἐν τῇ ἐπισημῷ ταύτῃ συνελεύσει ἐπρόκειτο νὰ ὠμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου αὐτὸς ὁ ἐφευρέτης, καθηγητὴς κ. Κόρν, ἀπὸ τινος ἐξέδρας ἥς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν εἶχεν ἐγκαταστήσει μετὰ τοῦ βοηθοῦ του κ. Βέλμ καὶ τῆ συνεργεία τοῦ γνωστοῦ ἠλεκτρολόγου Καρπαντιέ, τὰς συσκευὰς τῆς διαβιάσεως καὶ ἀποδοχῆς τῶν τηλεφωτογραφημάτων.

Ὅτε βλέπετε ἡ ἀπόστασις τῶν δύο συσκευῶν, τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ δέκτου ἦτο λίαν μικρὰ μόλις ὑπὸ τῆς ἑδρας ἐχωρίζοντο. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ σύρματα τὰ συνδέοντα τὰς γειτονικάς ταύτας συσκευὰς, ἠνώθησαν μετὰ τὸ τηλεφωνικὸν σύμπλεγμα Παρισίων-Λυών, ἡ πραγματικὴ ἀπόστασις τοῦ ἀποστολέως ἀπὸ τοῦ δέκτου ἦν κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς 1,024 χιλιομέτρα. Ἦτοι ἡ φωτογραφία ἦν ἐλάμβανεν ἡ συσκευή τῆς διαβιάσεως ὡφείλε νὰ διατρέξῃ τὴν ἀνωτέρω ἀπόστασιν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν δέκτην, τὴν ἑτέραν τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Illustration» συσκευῶν.

Καὶ κατὰ πρότον ἀναβάς εἰς τὴν ἑδραν ὁ ἐφευρέτης Κόρν ἐξέθηκε τὰς ἀρχὰς τοῦ συστήματός του, ἐξηγήσας διὰ φωτιῶν προβολῶν, τὸν τρόπον τῆς φωτοτηλεγραφίας. Ὁ καθηγητὴς κ. Κόρν ἐχρησιμοποίησε πρὸς τοῦτο τὰς ιδιότητας τοῦ σεληνίου, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ φωτεινὰ ἐντυπώσεις μετατρέπονται εἰς ρεύματα ἠλεκτρικὰ δυνάμεως ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐντασιν τῶν ἐντυπώσεων τούτων. Ἐκθέτων δὲ εἰς τὸ φῶς διαφανῆ φωτογραφίαν (ἐπὶ ὑάλου) δι' ἧς αἱ ἀκτίνες ἐπέδρων ἐπὶ τῆς τηλεγραφικῆς συσκευῆς, διεδίδαζε σειρὰν ρευμάτων διαφόρου ἐντάσεως, ἅτινα διάφορον ἐπίσης παρήγον καὶ τὴν φωτεινὴν ἐντύπωσιν κατὰ τὴν ἀφίξιν των εἰς τὸν δέκτην.

Μετὰ τὴν ἐπεξήγησιν ταύτην ἤρξατο τῶν

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ

Κρύσταλλοι και σταλακτίτια σχηματιζόμενοι
έν καιρῷ χειμῶνος.

λέμβον καθ' ἣν ὄραν ὑψοῦτο ὑπερθεῖν τῶν δα-
σῶν καὶ ἠργύρωνε τὴν δμίχλην τῶν καταρρα-
κτιῶν ἢ σελήνη. Ἐνῶ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποτα-
μοῦ οἱ Ἴνδοι περὶ τὰς πυράς των ἐμίγνον με-
τὸ αἰώνιον βόμβον τῶν κυμάτων τοὺς οὐρλια-
σμοὺς τῶν χορῶν των. Τύτε ἡ λέμβος ἀπεισπᾶτο
τῆς ὀχθῆς, διήρχετο ὡς ταχὺ ἀπασία καὶ ἄνθη,
καρποὶ καὶ παρθένοι κατεκρημνίζοντο εἰς τὸν
καταρράκτην.

Ἴδου αἱ περὶ τοῦ Νιαγάρα παραδόσεις τόσον
τραγικαί, ὅσον καὶ ἀποτρόπαιοι.

Ἐκ τῶν δύο καταρρακτιῶν ὁ πλέον ἐπιβύλ-
λων εἶνε ὁ καλούμενος Horse Shoe, ὁ οἰδηροῦς
ἵππος, ὅστις εἶνε ὁ καναδιακός, διότι ὁ Νιαγά-
ρας χωρίζει τὸν Καναδᾶν ἀπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ
ἐδάφους. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶνε πλατιτέρα
τῆς τοῦ Παριουτοῦ Σηκουᾶνα φθάσει δὲ ματι-
ώδης, ἀφρίζων, ἐκ τῶν βράχων οἷτινες τὸν δια-
σχίζουσιν, εἶτα αἰφνηδῶς διὰ τινος ἀναληθῆσε-
ως κατακρημνίζεται ἐν τῷ κενῷ. Ἡ ἀλλόκοτος
παραφορὰ του μετατρέπεται αἰφνηδῶς εἰς ἀρ-
μονικὴν καμπύλην τὰ σκοτεινῶς πράσινα κύμα-
τά του μεταβάλλονται εἰς θαμβροτικῶς λευκοῦς
ἀφροῦς. Καὶ ἡ μᾶζα τῶν ἀφρῶν τούτων πίπτει
ἀκαταπαύστως, φοβερὰ καὶ χαλεσσα. Ἀναπνέει
εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου καὶ ἀναπνέσει ἀτ-
μοὺς ἱριδόχρους.

Ὁ ἕτερος καταρράκτης, ὁ ἀμερικανικός εἶνε
μικρότερος ὁ δὲ ὄγκος τῶν ὑδάτων του ἦτιον
παχύς. Ὁ ποταμὸς ὀλισθαίνει ἐπὶ μαρμαρίνης
στρωγυλουμένης τραπέζης διὰ κινήσεως κανονι-

κῆς καὶ ἀκαθέκτου, καὶ περιγράφει ἐκτοξευόμε-
νος ἐλαφρὰν καμπύλην. Ὁ δούπος του ἐκκω-
γαίνει καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα περὶ αὐτὸν λάμπει ἐκ
λεπτῆς βροχῆς καὶ κόνεως ἐν σχήματι οὐραίου
τόξου.

Εἰς τὸν Νιαγάραν συμβαίνει ὅ,τι καὶ εἰς τὸν
ὠκεανόν. Ἀλλάσει ὄψιν οὐ μόνον σύμφωνα
πρὸς τὰς ἐποχάς, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς
ἡμέρας. Τὴν πρωτὰν τὰ ὑδάτα του διολισθαίνουσιν
κρημνίζοντα καὶ αἰωροῦνται, ὡς ὑπὸ παραφρο-
σύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ εὐχαρίστου κατεχόμενα.
Θαυμάσια κατόπιν ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν ἥλιον
λαμβάνουσι βραδύτερον τοῦ σκότους ἠγγίζοντις
μορφὴν ἀπαισιωτέραν. Κατὰ τὰς σκοτεινῶς νύ-
κτας οἱ μνηκῆμοί των εἶνε τρομεροί, ἀλλὰ ὑπὸ σε-
λήνην τὸ θέαμα προσκίεται καλλονὴν φαντασμα-
γορικὴν καὶ τότε εἶνε ὄντως «ὀπασία μοναδικὴ
ἐν τῷ κόσμῳ ἡμῶν».

Οἱ ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐπισκεφθέντες αὐτὸν
ταξειδιῶται ἐπαρήλθον κατάπληκτοι. Τὰ ὑδάτα
τελείως πεπηγμένα ὑπὲρ τοὺς καταρράκτας λάμ-
πουν καὶ ἀκτινοβολοῦν. Οἱ κλάδοι τῶν αἰωρου-
μένων δένδρων, κατάφορτοι ἐκ τοῦ πάγου ὁμοιά-
ζουσι πρὸς ὄφραϊους καὶ περιέργους σταλακτί-
τας. Αἱ γέφυραι, οἱ βράχοι τὰ πάντα εἶσι κε-
καλλυμμένα ὑπὸ τῆς ἀδαμαντίνου λευκῆς ἐσθῆ-
τος. Ὁ ἥλιος πλανώμενος εἰς τοὺς δαυτελοει-
δεῖς πάγους, λαμβάνει ψυχροῦς καὶ ὑποκυάνους
τόνους, ὡς ἠλεκτρικὸν φῶς. Πανταχοῦ ὄπον τὸ
βλέμμα πίπτει χρυσοῦς βλέπει μαργαρώδεις, ἐ-
πιφανείας, σιλιτῶς ὡς ἀτύπια, ἱριδῶεις δπα-
λίους, μαρμαρυγὰς σμαραγδίους. Καὶ εἰς τὸ
μέσον τῶν οἰγλῶν τούτων θαυμάτων, ἡ βρε-
μονσα τῶν ὑδάτων πῶσις!

Ὁ Νιαγάρας ὅστις ἔδωκε μίαν νέαν σχεδὸν
θηροκειαν τοῖς Ἴνδοις, ἐξασκεῖ ἐπὶ τινων ψυ-

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ ΤΟΙ ΝΙΑΓΑΡΑ

Ἀπομυ τῶν δύο καταρρακτιῶν μικροῦθεν

χῶν ἀκατανόητον ἐλξην καὶ πάθος. Οὕτω διη-
γοῦντο ὅτι περὶ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ χθὲς δέσαν

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ

Ἡ ὑπὸ τὸ χειμερινὸν ἔνδυμα θεά των.— Ἡ ἔξοδος τοῦ πληθῶν ἐκ τοῦ σιδηροδο-
σταθμοῦ.— Διάφοροι ἀπόψεις τῶν καταρρακτιῶν.— Θαυμάσιον
θέαμα ὑπὸ πανσέληνον.—

τος αἰῶνος νεανίας τις, Φραγκῖοκος Ἀμπὲν τὸ
ὄνομα κατελήφθη ὑπὸ τοιοῦτου πρὸς τὸν ποταμὸν
τούτον ἔρωτις. ὥστε κατώκησεν ἐντὸς ἀγρο-
τικοῦ οἰκίου ἐπὶ μικρᾶς νησίδος, παρὰ
τὸ χεῖλος αὐτοῦ τῆς ἀβέσσου, ἡμέρας καὶ νυκτὸς
θεώμενος τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀπασίαν. Ἐξῆσεν οὖ-
τω μόνος του ἐπὶ δύο ἔτη μὲ τὰ βιβλία του
καὶ τινα μουσικὰ ὄργανα ὡς μόνους συντρόφους.
ἀποφεύγων τὴν συνάντησιν παντὸς ἀνθρώπου.
Ἀλλὰ βραδύτερον δὲν τοῦ ἤρκει πλέον μόνη ἡ
θεά τοῦ πρὸ αὐτοῦ μεγαλείου. Ἀπερῆσσε νὰ
εἰσδύσῃ εἰς τὰ ὄρημνα ταῦτα ὑδάτα ὧν ἡ ψυχὴ
του ἐγένετο ἐρωτολόηπιος. Ἡμέραν τινα ἐξεφαρί-
σθη. Τὰ ἔνδυματά του ἐβρέθησαν ἐπὶ τῆς ὀχθῆς.
Οἱ ἐκεῖ κάτοικοι ἐκάλουν τὸν μυστηριῶδη τοῦτον
ἀγνωστον α ὁ ἔρημιτης τῶν καταρρακτιῶν».

Ἐτεροι ἀναζητοῦντες θέατρον ἄξιον τῆς ἀπεί-
πισίας αὐτῶν, ἦλθον τὰ εἴρωσι θάνατον ἐν τοῖς
νάμασι τοῦ Νιαγάρα, πλουτίσαντες οὕτω, ἐν τοῖς
ὀδηγοῖς, τὴν ἱστορίαν τοῦ περιγῆμου καταρ-
ράκτου. Ἐτεροι, τρέλλας ἐνεκεν ἡ μεγαλαυχίας

διεκινδύνευσαν ἐκεῖσε θανατηφόρους περιπετείας.
Τέλος καὶ ἐγκλήματα ἀκόμη ἐξετελέσθησαν.
Πρὸ ἑτῶν νεορὰ Ἰνδὴ περιπλανωμένη ἐπὶ τῶν
ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, συνήτησε κοιμώμενον ἐν
τῇ λέμβῳ του, νέον τινα τὸν ὀποῖον ἠγάπα καὶ
ὄστις—τὰ τοιαῦτα συμβαίνουσιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρί-
ους—τὴν ἠπάτησε. Ἐπλησίασεν ἀθορόβως, ἔλυσε
τὸ σχοινίον τοῦ ἐλαφροῦ σκάφους καὶ σιωπηλῆ
τὸ ἔβλεπον ἀπομακρυνόμενον. Ὁ νεανίσκος ἐξη-
κολούθει ἀμερίμνος κοιμώμενος, ὀπίσταν αἰφρι-
δίως ἡ βοή τοῦ καταρράκτου τὸν ἐξύπνησε. Ἐρ-
ρίφθη ἐπὶ τῆς κόπης του, ἀλλὰ τὰ ὑδάτα ἦσαν
ἰσχυρότερα τῶν βροχιῶνων του. Γαλήνιος τότε
ἐκάθισε καὶ μὲ τὴν ἀπάθειαν ἐκείνην καὶ τὴν εἰς
τὸ περρωμένον πίστιν τῶν Ἰνδῶν, πρὸ τοῦ θα-
νάτου ἐδρωκίμνων, εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν
ὀλέθριον καταρράκτην καὶ ἐξηφανίσθη ἐπ' ἀδ-
τόν. Λέγονται πρὸς τοῦτοις δι καὶ ὡ χ ρ ἄ τινα
π ρ ὁ σ ω κ α προσέφερον ἀναλόγους θεοσίας εἰς
τὸ Πνεῦμα τῶν ὑδάτων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

CHATEAUBRIAND

ΕΛΛΗΝΙΣ ΝΕΑΝΙΣ ΑΣΘΕΝΗΣ*

Οι Έλληνες ως και οι Τούρκοι, υποθέτουσιν ότι όλοι οι Γάλλοι έχουσι γνώσεις ιατρικής και ιδιαίτερα μυστικά. Η άπλότης μεθ' ης άπευθύνονται εις ένα ξένον διά τας άσθενείας των, έχει τι τὸ συγκινητικόν και υπενθυμίζει τὰ άρχαία ήθη: εἶνε εὐγενής έμπιστοσύνη τοῦ ανθρώπου πρὸς τὸν άνθρωπον.

Νομίζω ότι ή θρησκεία και ή ανθρωπότης υπαγορεύουσιν εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εις τὸν ταξειδιώτην νά ενδιδη εἰς, τιέλπιζουσιν εἰς αὐτοῦ. Ὑφος θαρραλέον, λόγοι παρηγορίας δύνανται ενίστε ν' αποδώσωσι τὴν ζωὴν εις θνήσκοντα και νά γίνωσιν εν τῇ οικογενείᾳ αἰτία χαράς.

Εἰς Έλληνα λοιπὸν ήλθε νά με ζητήσῃ ἵνα ἴδω τὴν θυγατέρα του. Μετέβην και εὗρον πτωχὸν πλάσμα ἐξηπλωμένον κατά γῆς ἐπὶ ψάθᾳ και κεκαλυμμένον με βράκη. Εξέτεινε τὸν βραχιόνά της με πολλὴν άποτροφήν και έντροπήν διά τὰ βράκη τῆς δυστυχίας τὴν άφήκε νά πέσῃ ως νεκρὸν ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος. Μοὶ εἶπεν ότι ήτο προσβεβλημένη ὑπὸ ἐλιδῶν πυρετῶν. Εἶπον και τῆς άφήρεσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς τὰ μικρὰ φλωρία με τὰ όποια αἱ χωρικαὶ κορμοῦσι τὰ μέτωπά των τὸ βόρος τῆς κόμης και τῶν φλωρίων συνεκέντρωσαν τὴν θερμότητα εις τὴν κεφαλήν. Εἶχον μαζύ μου κάμφοραν διά τὰς επιδημίας, ήν και έμοιράσθην μετὰ τῆς άσθενούς. Ἐμαθα ότι τὴν έτρεφον διά σταφυλῶν και έπεδοκίμασα τὴν διαίταν τέλος εἰδεήθημεν εις τὸν Χριστὸν και τὴν Παναγίαν και ὑποσχέθην ταχεῖαν θεραπείαν. Πολὺ ἀπειχον ἀπὸ τοῦ νά έλπίζω, εἶδον τόσους νά αποθνήσκουσιν ὥστε εἶχον αρκετὴν πείραν.

Ἐξέρχόμενος τοῦ οικίου εὗρον ὄλον τὸ χωρίον συνηθροισμένον πρὸ τῆς θύρας· αἱ γυναῖκες ἐρρίφθησαν κατ' ἐπάνω μου κράζουσαι «κρᾶσί! κρᾶσί!» Ἦθελον ν' αποδείξωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των βιάζοντές με νά πῶ τὸ τοιοῦτον καθίστα τὸν βόλον μου ως ἱατροῦ αρκετὰ γελοῖον. Ἀλλὰ τί με μέλ-

λει, εἰν προσέθεσα εις τὰ Μέγαρα μίαν ἐπὶ πλέον ψυχὴν ἐξ ἐκείνων αἵτινες εις τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου εις τὰ όποια περιεπλανήθην με εὐγνωμονοῦσιν. Εἶνε δικαίωμα τοῦ ταξειδιώτου ν' άφήσῃ κατόπιν του πολλὰς αναμνήσεις και νά ζῆσῃ εν τῇ καρδίᾳ τῶν ξένων ενίστε περισσότερον ή εν τῇ μνήμῃ τῶν φίλων του.

Κ. Παπακωνσταντίνου

ΤΟ ΑΛΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ὑδωρ αλατισμένον έμψυχώνει ενίστε τοὺς λιποψυχήσαντας ἐκ τινος συμβάντος.

Θερμὸν ὕδωρ μεθ' αλάτος άποτελεῖ ἐξοίρετον εἰετικόν.

Μικρὰ ποσότης αλάτος — εν κοχλιαρίων τοῦ καφέ — εντός ποτηρίου ψυχροῦ ὕδατος εἶνε ἐξαιρετικὸν φάρμακον κατά τῶν πολλῶν πεπτικῶν ενόχλησεων, κατά τῶν κωληκοπόνων και βοηθητικὸν τῆς πέψεως.

Μικρὸς οάκκος αλάτος θερμανθεὶς ανακουφίζει τοὺς πάσχοντας ἐκ νευραλγιῶν.

Διά τοὺς κουρασμένους ὀφθαλμοὺς δέν ὑπάρχει καλλίτερον ἐνός θερμοῦ πλυσίματος ἐξ ὕδατος αλατισμένου.

Προλαμβάνεται και κωλύεται ή πτώσις τῶν τριχῶν εἰν πλένωνται ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν δι' ὕδατος αλατισμένου.

Ἐάν ἐπιπασθῶσι δι' αλάτος οἱ τάπητες προτοῦ σαρωθῶσι, δέν ανυψοῦται κονιορτὸς κατά τὸ σάρωμα, καθίστανται δὲ πρὸς τούτοις σπιλινότεροι.

Ἄλας ριπτόμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς μετριάζει τὰς φλόγας.

Ριπτόμενον ἐπὶ τῆς ἐσχάρας καταπαύει πᾶσαν βαρυσομίαν ἐκ τῶν ψηνομένων εἰδεσμάτων.

Ριπτόμενον ἐπὶ τῶν ανθράκων ἐφ' ὧν πρόκειται νά ψηθῇ κρέας ἐπὶ ἐσχάρας, καθιστᾷ τὸ πῦρ καθαρόν, σπιλινὸν και άνευ φλογῶν.

Πολλάκις δύνασθε νά εξαλείψετε τὰς ἐκ τῶν μαύρων εἰνων νωπάς κηλίδας ἐπὶ τῶν φορεμάτων σας, ριπτοντες ἐπ' αὐτῶν ἄλας και εἶτα ἐκπλύνοντες δι' ὕδατος ψυχροῦ.

Ἐκ τῶν κοχλιαρίων αφαιροῦνται αἱ κηλίδες τῶν ὧν, αν τριβῶσι δι' αλάτος.

Ἐάν πλύνετε τὰ ἐξ ἀχύρου πλεκτοῦ αντικείμενα δι' αλατισμένου ὕδατος, ταῦτα καθίστανται καινεοργῆ.

(*) Τὸ επεισοδιον τοῦτο τοῦ Σατωβριάνου δίδει μίαν ὡραίαν εἰκόνα τῆς ἀπλοῦκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν ή τῆς μακρᾶς δουλείας ἀνάγκη δέν εἶχε ἀποτιναχθῆ εἰσέτι.

* ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΙΑΔ *

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΔΥΟ ΧΩΡΙΚΟΙ

— Γεῖά σου κουμπάρε Θεόδωρ. — Γεῖά σου [καλὲ Νικόλα.

— Καὶ πῶς περνᾶς, κουμπάρε μου πολυαγαπημένε;

— Ἄχ! δὲν εἰξεύρεις φαίνεται, τί ἔπαθα, [καυμένε!...

Τὸ σπῆτι μου τὸ ἔκαψα και τὰ καλά μου ὄλα. Θαρρεῖς μ' ὠργίσθῃ ή Μοῖρα!

και ἀπὸ τότε, φίλε μου, τοὺς πέντε δρόμους [πῆρα:

— Καλὲ τί λές; Πῶς ἔτυχεν οὐτῆ ή δυστυχία;

— Νά, ήταν τὰ Χριστούγεννα, σὸ σπῆτι [εὐωχία,

και πῆγα σὲ ἄλογο τροφή με τὸ κερί νά [δώσω.

Ἄλήθεια ήμουν αρκετὰ, νά ποῦμε, ζαλι- [σμένος...

Πέφτει ὁ λύχνος ἑρόφθασα ὁ ἴδιος νά γλυ- [τώσω.

μά ὄλα πᾶνε, κ' ἔμεινα γυμνός, αφανισμένος. Καὶ σὺ; — Καλὲ δὲν με θωρεῖς πῶς εἶμαι [καμωμένος;

Ὠργίσθῃ ὁ Θεὸς κ' ἐμέ, κακῆ μ' εὐρῆκεν [ῶρα

και βλέπεις, ὅτι βρίσκομαι χωρὶς ποδάρια [τώρα.

Θαῦμα τὸ πῶς ἐγλύτωσα, τὸ θεωρῶ μεγάλο! Μιὰ ἑορτῆ κρασί κ' ἐγὼ κατέδηκα νά βγάλω.

Ἄλήθεια εἶχ' ἀπ' τὸ πιετὸ ζαλάδα φοβερῆ, κ' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς φωτῆς ἐσῶσα τὸ κερί.

Ἐκεῖ με σπρώχνει ὁ πειρασμὸς κατακυλῶ [σωρός,

και ἀπὸ τότε ἔμεινα, κουμπάρε, μισερὸς.

— Εἰν' έντροπή σας, φίλοι μου, νά λέτε πα- [ραμύθια,

τοὺς λέγει ὁ φίλος Στέφανος. Ἄν θέτε τὴν [ἀλήθεια,

φταίετε σεις οἱ ἴδιοι· ἐγὼ δὲν ἀπορῶ, τὸν ἕνα βλέποντας γυμνὸ, τὸν ἄλλο μισερὸ.

Ὁ μεθυσμένος εἰμπορεῖ νά πάθῃ περισσό- [τερα.

Γι' αὐτὸν και με τὸ φῶς κακά, και σκοτεινὰ [χειρότερα!

Π. Α. ΑΞΙΩΤΗΣ

Γελείωνε ή ἔμμορφη γιορτῆ, Ἐπλάκωνε στὸν οὐρανὸ μαυρίλα, Ἄκούονταν βαθεῖά οἱ κεραυνοὶ Κ' ἐπέφτανε ξηρὰ τὰ πρῶτα φύλλα . . .

Ἐρήμωσεν ή ἐσοχὴ ξανά, Ἄρχιζε ἀγάλι - ἀγάλια νά νυχτώνῃ, Τὸ πανηγύρι ἔτελειγε γοργὰ Κ' ἐμείναμεν ἐκεῖ οἱ δύο μας μόνοι . . .

Κόρη, τῆς εἶπα, κάτι θά σοῦ πῶ Ποῦ τόσα χρόνια κρύβω στῆ ψυχῆ μου, Κόρη γλυκειά, τῆς εἶπα, σ' ἀγαπῶ, Σδύνει για σένα, κόρη, ή πνοή μου . . .

Κ' ἐκείνη, μ' οδυομένη τῇ λαλιά, Μῆ μου τὸ λές, μου εἶπε, σὲ πιστεύω. Κρύψε το μέσ' οτὰ στήθια σου βαθεῖά, Καλλίτερα για μᾶς νά τὸ μαντεύω . . .

Τελείωσεν ή εὐθυμη γιορτῆ, Ἐπλάκωσε στὸν οὐρανὸ μαυρίλα, Τὴν ἔβλεπα και μ' ἔβλεπε δειλῆ, Ἐν ᾧ ξηρὰ τὰ πρῶτα πέφταν φύλλα . . .

ΑΚΟΙΜΗΤΟΣ ΠΟΝΟΣ

Ἡ νύχτα τὸν μαῦρον ἀπλώνει μανδύα Μ' ἀστέρια χιλιάδες λαμπρὰ κεντημένο Στὴν ἀχαρῆ γῆ.

Κοιμοῦνται τὰ πάντα . . . Βαθεῖά ήσυχία! Μονάχα κεί πέρα σὲ πύργο εἰχιμένο Ὁ Γκιώνης θρηνεῖ . . .

Ἄχ! ἴσως θυμᾶται χαρὰ περασμένη Κ' ή δόλια ψυχῆ του στὸν πόνο θαμμένη Στενάζει βαρεῖά.

Στὸ μαῦρο τὸ δάκρυ πνιγμένη ή καρδιά μου Καὶ σὺ τῇ οδυομένη θυμῆσου χαρὰ μου Καὶ κλάψε πικρά . . .

Λίμ. Ἐλευθεριάδης

2 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ 2

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΔΕΒΑΝΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

III

Την τελευταία νύκτα ην ὤφειλε νὰ διέλθη ζῶν ἐπι δ' Ἀλφόνσος Βακάος, ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἡμετέρου τοῦ Σαλέμ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξωμολογήθη τὰς ἀμαρτίας του. Ἐπειτα διὰ κατ' ἔθιμον τὸν ἠρώτησαν τὴν ἐξαρευτικήν χροῖον κατ' ἔθιμον πρὶν ἢ βαδίσῃ πρὸς τὸν θάνατον, ἐξήγησε μίαν φιλίην ρακῆς, ἣν καὶ τῷ ἔφερον τῇ ἀδείᾳ τῆς Πολιτικῆς καὶ Στρατιωτικῆς ἀρχῆς, δηλαδὴ τοῦ Δὸν Δουδοβίκου.

Τὸ ἥμισυ τῆς φιάλης ταύτης ἔθεσεν ἐντὸς ξηρᾶς κολοκύνθης, ἣν εἶχεν ἐν τῇ φυλακῇ του, τὸ δὲ ὑπόλοιπον γενναίως προσέφερε πρὸς τὸν φύλακά του. Ὁ στρατιώτης κατ' ἀρχὰς ἀπεποιεῖτο ἀσθενῶς, ἀλλὰ πρὸ τῆς εὐγενοῦς ἐπιμορφῆς τοῦ Ἀλφόνσου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν τελευταίαν ταύτην εὐχαρίστησιν πρὸς δυστυχῆ συνάδελφον, μέλλοντα ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποθάνῃ.

Οὕτω δὲ φύλαξ ἐδέχθη ἐξ ἀβρόντιος, ἐπιεν ἐξ εὐγενείας καὶ ἐκοιμήθη ἐκ μέθης. Τότε ὁ Βακάος ἔλαβε τὸ σῶμα του καὶ σύρας αὐτὸ ἐντὸς τῆς φυλακῆς, κατέλαβεν αὐτὸς τὴν θέσιν του. Τὸ ὄρολόγιον εἰμίανε τὴν στιγμήν ταύτην τὴν δευτέραν τῆς πρωίας ὥραν.

Ὁ Ἀλφόνσος δὲν εἶχεν εἰσεῖτα τακτοποιηθῆ, οὐδὲ σκεφθῆ περὶ τῆς θέσεώς του, ὅποτε ἠκούσθησαν εἰς τὸ σκοτὸς τὰ βήματα τῆς νυκτοφυλακῆς. Πρῶτος ν' ἀνικαταστάσῃ τὸν φύλακα. Ὁ κατάδικος ἐκέκτεσε τότε ἀπελπίς τὸ μέτωπόν του. Τί θὰ συνέβαινε; Ἀντιλάσσων τὸ τεθειμένον σήθημα, ὅπερ αὐτὸς ἠγνόει, ἀφένικως θ' ἀνγνωρίζετο. Τί θ' ἀπερίνετο τότε; Μόλιον δὲ θανάτου ἠδύνατο νὰ σωθῇ. Δὲ τῆς φυγῆς ἀδύνατον ἦτο νὰ σωθῇ. Ὁ Βακάος ἐπερίμενε.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ὅστις ὠδήγει τὴν περίπολον ἦτο μιγὰς τις νεοεληθῶν, ἄγνωστον διατί. Ἐκ τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχε πλέον σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐτυχῶς δὲ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἠμύλει καλῶς τὰ πορτογαλλικά καὶ ὁ Ἀλφόνσος ἀναγνωρίζων αὐτὸν ἔκρινεν διὰ τὸν θά τῷ ἦτο δύσκολον νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Πράγματι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ φρουροῦ ἐγένετο ἀκωλύτως καὶ ὁ Ἀλφόνσος κἀνδρὸς ἐκ τοῦ φό-

βου συνήρῃσε τὸ βῆμα του ὀπισθεν τῶν τεσσάρων συστρατιωτῶν του, ἵν' ἀκολουθήσῃ τὴν περίπολον ἐπανερχομένην εἰς τὴν σωματοφυλακίαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀφίξις εἰς τὸ φυλακεῖον ἦτο ὁ τρομερώτερος καὶ ἀσφαλέστερος κίνδυνος. Ἔως τότε δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ. Οἱ στρατιῶται τῆς περίπολου καὶ ὁ μιγὰς ἐκοιμῶντο βαδίζοντες. Ἀλλὰ ἐὰν ἅμα ἐφθάνον εἰς τὸ φυλακεῖον εὐρισκόν, ὅπερ ἦτο καὶ ἐπόμενον, στρατιῶτας ἀγρυπνοῦντας, τὸ πᾶν πλέον ἀπώλετο.

Ὁ Ἀλφόνσος λοιπὸν ἔλαβεν ἐσχάτην ἀπόφασιν. Ἡ περίπολος ἐβάδιζεν ἀκίπτως ἐν τοῖς διαδρομοῖς. Τὸ φρούριον τοῦ Σαλέμ κατ' ἐπιτυχίαν του δὲν εἶχεν ὑποστῆ ποτὲ πολιορκίαν ἱστὰ καὶ ὁμοῦ εἰς τὴν ἀνατολικὴν του πλευρὰν ὑπῆρχε ῥήγμα τι προελθὸν καὶ ἀξήθηδεν ἐπὶ τοῦ χρόνου, τοῦ ἀσφατέτου αὐτοῦ ἐχθροῦ.

Αἱ γενόμεναι πρόχειροι ἐπιδιορθώσεις εἶχον ἐπίσης καταστραφῆ ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ τοι δὲ ἦτο δύσκολον ν' ἀνέλθῃ τις κἀνωθεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου. Ἐν τοῖτοις ἦτο πολὺ ἔνκολον νὰ διολισθήσῃ τις ἀνωθεν καὶ μάλιστα ἄνθρωπος ἀπηλωτισμένος, μὲ μόνον τὸν κίνδυνον νὰ θρασῆ τὴν κεφαλὴν του.

Ἀφ' ἑτέρου ἂν ἐπεχείρει ὁ Ἀλφόνσος νὰ δραπειτεύσῃ ἐξ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ φρουρίου, θὰ τῷ ἐχρειάζετο σχοινίον χονδρόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἔνκολον νὰ εὔρη, διότι ἔπρεπε καὶ χρόνος πολὺς νὰ παρέλθῃ καὶ φόβος ἦτο νὰ συνιαντηθῇ μετὰ τινος. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς πύλας ἦσαν ἀρκετὰ καλὰ φυλαγμένα, ὥστε οὔτε νὰ τὰς συλλογισθῇ ὁ δυστυχὴς κατάδικος. Ἐπειτα ἀρκετὰ ἐμνήσασμεν περὶ τῆς ἀδοιγητῆς πειθαρχίας ἣν ἐνόει νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ Δὸν Δουδοβίκος εἰς τὴν δρᾶκα ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ὠνόμαζε στεράτευμά του.

Καθ' ἣν λοιπὸν στιγμήν ἡ περίπολος διήρχετο ἐκ τοῦ ῥήγματος τοῦ φρουρίου, ὁ Ἀλφόνσος, ὅστις ἐβάδιζε τελευταῖος, ἐπλησίασε τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου καὶ ἀπορασιαστικῶς ὠλισθήσε πρὸς τὰ κίττω.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς καὶ οἱ στρατιῶται ἤκουσαν τὸ θόρυβον καὶ νομίσαντες διὰ ἐπήρχετο ἄγριον τι ζῶον, πρᾶγμα σὴνηδες διὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔφυγον δρομέως καὶ μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ φυλακεῖον ἀνιελήφθησαν διὰ εἰς στρατιώτης ἔειπε. Τότε εἰς τὴν ἀνάμνησιν, διὰ ἐνόμιζεν, διὰ εἶδε ἑνα λαγονύρον ὅστις ἄρπαξε τὸν συνάδελφόν του ἐφωμῆσος ἐκ τοῦ ῥήγματος τοῦ φρουρίου. Ἄλλος τις ἐπέθετε διὰ ἦτο ἕνας κροκοδείλιος. Τέλος τρίτος τις δαφνῶν πρὸς αὐτοὺς εἶπεν διὰ ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν θόρυβον τοῦ φοβεροῦ βῆμα, θόρυβον ὁμοῖον πρὸς τὸν τῆς πρῶτος διασχιζούσης κορμὸν δένδρου. Αἱ διηγήσεις αὗται, εὐτυχῶς διὰ τὸν Ἀλφόνσον, ἔσχον ὡς ἀποτελέσματα νὰ δαχρῶσων οἱ στρατιῶται τὸ φυλακεῖον

τους καὶ νὰ μὴ ἀλλάξουν πλέον τοὺς φρουροὺς, μέχρις οὗτος ἐξημέρωσε.

Τὰ ἐπακόλουθα γνωρίζομεν. Ἡ δραπέτευσις ἐγνώσθη τὴν ἐνάτην πρωινήν ὥραν, ὁ δὲ φρουρὸς ὅστις εὐρέθη ἐντὸς τοῦ κελλίου μεθυσμένος ἐκ τῆς ρακῆς, κατεδικάσθη εἰς ἐνὸς μηνὸς φυλάκισιν. Ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐμάντευσε καλῶς τὸ αἶτιον τοῦ θορύβου, ὃν εἶχον ἀκούσει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ῥήγματος, ἀλλὰ ἔκρινε καλὸν νὰ σιωπήσῃ καὶ ἀπεφάσισε μετὰ τὸν μεσημβρινὸν ὑπνον, δηλαδὴ καθ' ἣν ὥραν εἶνε ὑποφερτὸς ὁ ἥλιος τοῦ Ἰσημερινοῦ, τεσσαράκοντα ἕως πενήτηκοντα ἄνδρες νὰ παρεννεθῶσι μετὰ τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἀποσκευῶν των, διὰ νὰ ἐξιυνησούν τὸ δάσος, ὅπου ὄφειλον νὰ στρα-

Ἐκ ἀποφυγῆς τὰ θηρία...

τοπεδεύσων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς των.

Ὁ φυγᾶς, ὅστις ἀπεύσωμεν νὰ τὸ εἰπωμεν πρὸς ἡσυχίαν τῶν ἀναγνώστων μας, ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν. Ἡ πτώσις του ἐπέτυχεν ὑπὸ λίαν εὐτυχεῖς περιστάσεις. Βάτοι, πυκνὰ χόρτα, καὶ κληματῆδες τὸν διεφύλοζαν ἀβλαβῆ ἐκ τῆς συγκρούσεώς του μετὰ τοῦ ἐδάφους. Ὁ κατάδικος στρατιώτης ἕμα εἶδεν ἔπερθεν αὐτοῦ τὸ κενὸν δαερ ἐπίδησε μετὰ τὸν δρόμον παρετήρησε τὰ μέλη του, μίσητος ἐθραύσθη τι, ἀλλὰ μόλις μετὰ δυσκολίας εἶπεν ἀμυχᾶς τινος.

Τέλος ἀνακίσεως τὰς αἰσθήσεις του, κατόπιν τῆς μικρᾶς λιποθυμίας, ἥτις εἶνε ἐπακολούθημα τῆς αὐτῆς κινδυνώδους πτώσεως, ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς βορρᾶν. Βεβαίως ἡ διεύθυνσις αὕτη δὲν ἦτο ἡ κατάλληλος ἣν ἐσκόπει ν' ἀκολουθῆσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ φρουρίου ἐβρισκετο τὸ χωρίον, δὲν ἤθελε δὲ νὰ

παρατηρηθῇ ἐπ' οὐδενὸς ἐκ φόβου μὴ διώσῃ καὶ τὴν μικροτέραν ἐνδειξὴν ἐπὶ τῆς διεκθύνσεως ἣν ἠκολούθησε, καὶ ἔλαβε τὸν πρὸς βορρᾶν δρόμον.

IV

Πᾶν διὰ μέχρι τοῦδε διηγῆθημεν ἦτο ἐπάναγκες διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως· ἀλλὰ ἡ φοβερὰ ἱστορία τοῦ Ἀλφόνσου πράγματι ἄρχεται ἀπὸ τῶν ἐξῆς. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶδε τὸν ἀδελφόν του ἀγωνιῶδῶς θνήσκοντα διὰ τοῦ ἰσχυροτέρου δηλητηρίου ὅπερ ἐπάρχει εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὸς οὗτος χωρὶς νὰ εὔρη τὸν καιρὸν νὰ τὸν κλάσῃ ἤκουσεν διὰ εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὑπέστη ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς τελευταίας νυκτὸς τοῦ καταδίκου· τέλος διὰ τοῦ πυρροῦ τοῦ αἵματος διέφυγε τὸν βέβαιον θάνατον. Ἐσώθη λοιπὸν καὶ ἡ κακὴ του τύχη φαίνεται τὸν ἐγκατέλειπε!

Καὶ ὁμοῦ ὅλα ταῦτα δὲν ἦσαν τίποτε πρὸ τῶν φόβων, ἀγωνιῶν, βασάνων καὶ ἀνησυχιῶν αὐτοῦ μετ' ὀλίγον θὰ συνῆγα διὰ πρὸ ὀλίγου ἀποδράσας κατάδικος.

Κίνδυνος νὰ συλλυφθῇ δὲν ἐφίστατο τοιυτέριστον κατὰ τὰ φαινόμενα, κρυβεῖς ἐντὸς τοῦ δάσους, ἀφοῦ παρέκαμπε τὸ χωρίον Σαλέμ. Αἱ ἀτραποὶ τῶν μούρων καὶ τῶν ἰνδῶν τῶ ἦσαν γνωστὰ εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διηγηθέντος πρὸς ἀνατολὰς ἐσκόπευε δὲ νὰ προχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, διὰ νὰ διαπεράσῃ τὸν Ἀμαζόνιον καὶ φθάσῃ εἰς τὸ Πορά!

Ὁ Ἀλφόνσος ἤξευρε βεβαίως τί ἐστὶ πρᾶγμα θάνατος τοῦ Ἰσημερινοῦ, διότι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἦτο ἐν τῇ φρουρᾷ τοῦ Σαλέμ, ἂν δὲ περιεπλάτατο οὕτω ἐν τῷ ἐρήμῳ αὐτῶ πυκνῷ δάσει, τοῦτο ἔπραττε διότι δὲν εἶχεν ἐκλέξει τὸν δρόμον του. Μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐβάδιζε καλὰ διὰ τινος ἀτραποῦ ἣν ἐγνώριζε θαυμασίως. Ἐν τοῖτοις συχνάκις ἠγαγκάσθη νὰ σταματήσῃ καὶ κρυφθῇ εἰς πυκνὸν τινα θάμνον ἣ ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τινος δένδρου ἀναμένων νὰ διέλθῃ τίς τις ζητούσα τροφὴν ἢ διὰ ν' ἀποφύγῃ ἄλλο τι θηρίον.

Τὴν ἐβδόμην πρωινήν ὥραν ὁ ἥλιος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀριζήσαντος ἀφηνερίως. Ὁ Ἀλφόνσος ἔκριπεν ἐν βλέμμα περὶ αὐτόν. Τὸ μέρος τοῦ δάσους ὅπου εὐρίσκετο τῷ ἦτο ἄγνωστον. ἀπεφάσισε δὲ ἐκεῖ νὰ κάμῃ τὸν πρῶτον σταθμόν.

Ὁ φόβος τοῦ εἶχε δώσει τὴν εὐπιστοφίαν καὶ τὸ ἐνοτικὸν τῶν ζώων. Ἐν τέλει εὐρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ εἰς καλὸν δρόμον, καθότι αἱ ἀκτῆρες τοῦ ἡλίου, διολισθαίνουσαι διὰ τῶν κλάδων τῶ ἐδειξαν διὰ τῆς διεκθύνσεώς των διὰ εἶχε λάβει ἀκριβῶς τὴν πρὸς ἀνατολὰς ὁδόν.

(ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΡΟΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο Αυτοκράτωρ Ναπολέων ήγάπα να διατρέχη τους Παρισίους αγνώριστος ως ο Άρουν-Αλ Ρασχιδ. Κατά τας έκδρομάς του ταύτας ήτο πάντοτε ένδεδυμένος με μίαν τεφρόχροον ρεδιγκόταν κομωμένην μέχρι του στόθους, και έφόρει πύλον πλατίγυρον και στρογγύλον. Ούτως ένδεδυμένος ο Αυτοκράτωρ καθίστατο αγνώριστος. Έξερχόμενος συνωδεύετο πάντοτε, κατά προτίμησιν υπό του στρατηγού Διρόκ με τόν όποιον έπεσκέπτετο πάντοτε τας μεγάλας εργασίας και παρηκολούθει τας προόδους των.

Θελήσας κάποτε να έπισκεφθῆ τας εργασίας του στόλου της Βανδώμης έξήλθε ήμέραν τινά των Άνακτόρων ένδεδυμένος, ως άνωτέρω είπομεν, και άκολουθούμενος υπό του στρατηγού Διρόκ.

Διήλθον τόν κήπον του Κεραμεικού, ήκολούθησαν τήν όδόν Ριβολι και λαβόντες κατόπιν τήν όδόν Καστελώνης έφθασαν επί της πλατείας της Βανδώμης περι τήν χαρραυγήν. Άφου έξήτασε τας προόδους της γιγαντιαίας αυτής εργασίας, ο Αυτοκράτωρ άνεχώρησε μετά τριών τετάρτων παραμονήν. Έξηκολούθησε κατόπιν τόν περίπατόν του διά της όδοϋ Ναπολέοντος (τήν σύμμερον όδοϋ της Ειρήνης) και κατόπιν, έπιστρέψας εις τήν πλατείαν της Βανδώμης και ιδών τά εργαστήρια άκόμη κλειστά λέγει τῷ Διρόκ.

Οι Κύριοι Παρισίνοι είναι πολύ άκνηροί εις τήν συνοικίαν αυτήν!

Και συνωμιλοϋντες έφθασαν πρό των Κινεζικών λουτρών, των όποιων τὸ δεξιόν περίπτερον ήτο κατελημμένον υπό έστιατορίου, έντός του ήποιου έπρογευματίζον όλοι οι πλούσιοι νέοι της πρωτεύουσας.

Παρατηρών τὸ έστιατόριον ο Ναπολέων έστράφη πρός τόν Διρόκ και:

— Δέν θα ήτο άσχημον, λέγει, εάν εισερχόμεθα εις τὸ Έστιατόριον αυτό να προγευματίσωμεν.

— Μεγαλειότητε, απάντησε ο Διρόκ, είναι πολύ ένωρίς. Άκόμη δέν είναι όκτώ ώραι!

— Μ.τά! επανέλαβε ο Ναπολέων, τὸ ωρολόγιόν σας πάντοτε πηγαίνει πίσω.

Έκτός τούτου αυτός ο περίπατος μου έδωσε πολλήν όρεξιν. Έχω πείναν τρομεράν.

Και εισελθόντες εκάθισαν εις μίαν τράπεζαν όπου ο Αυτοκράτωρ καλέσας τόν ύπρητέν, τῷ παρήγγειλε, κοτολέττας μίαν ήμελέτταν από εκλεκτά χόρτα (ήτο τὸ έννοούμενόν του φαγητόν) δέν έλπισμόνησε δε και τόν οίνον του Σαμπερτέν.

Και οι δύο έφαγον με πολλήν όρεξιν, και έτελείωσαν τὸ πρόγευμά των με τόν καφέν, τόν όποιον ο Αυτοκράτωρ ευρε καλλίτερον από εκείνον τόν όποιον ήτο συνειθισμένος να πίνη εις τὰ Άνάκτορα.

Ο καφές έτελείωσε. Ο Ναπολέων νεύσας πρός τόν ύπρητέν, τῷ εξήτησε τόν λογαριασμόν και άποτανθείς πρός τόν Διρόκ.

Πληρώσατε, λέγει, και δε έπιστρέψωμεν εις την ήδη καιρός.

Κατόπιν διευθύνην πρός τήν θύραν συρίζων έν άσμάτιον Ίταλικόν.

Ο Διρόκ, όμως μετά λύπης παρετήρησε ότι είχεν καιά τήν έξοδόν του λησμονήσῃ τὸ χρηματοφυλάκιον και ήδη εύρέθη εις μίαν πολύ στενόχωρον θέσιν.

Ο ύπρητής άνέμενε τήν πληρωμήν του προγεύματος του όποιου τὸ όλικόν ποσόν άνήρχετο εις 12 φρ.

Ο Αυτοκράτωρ, ο όποιος δέν ήδύνατο να σκεφθῆ ποτέ τούτο ήρχισε να άνυπομονή. Από καιρού εις καιρόν έστρεφε τήν κεφαλήν πρός τὸ μέρος του Διρόκ λέγων.

— Έμπρός λοιπόν, κάμετε γρήγορα διότι είναι άργά!

Οι άνθρωποι έπλημμύριζον ήδη τας όδους. Ο Ναπολέων δέν ήτο συνειθισμένος να περιμένῃ και ο Διρόκ άφου κατελάμβανε εις ποίαν στενόχωρον θέσιν εύρισκοντο δέν ειξευρε πῶς να θέσῃ τέγμα εις αυτόν.

Τέλος διευθύνην θαρραλέως πρός τὸ λογιστήριον όπου εκάθητο η διευθύντρια και:

— Κυρία, λέγει, ο φίλος μου και εγώ, εξήλθομεν σήμεραν πολύ βιαστικοί και έλπισμονήσαμεν να λάβωμεν μεθ' ήμῶν χρήματα. Άλλά σας δίδω τόν λόγον μου ότι έντός μιας ώρας θα σας στείλω τὰ χρήματά σας.

— Είναι εύκολον κυρία, λέγει, η διευθύντρια, αλλά δέν σας γνωρίζω, ούτε τόν ένα ούτε τόν άλλον και καθ' εκάστην άπατώμαι με τόν ίδιον τρόπον. Ωστε καταλαμβάνετε ότι...

— Κυρία άνεφώνησε ο Διρόκ, είμεθα νέοι τίμιοι, είμεθα αξιωματικοί της φρουράς.

— Ω! δλίγον με ένδιαφέρει εάν εϊσθε η όχι αξιωματικοί της φρουράς!!!

Ο ύπρητής όμως, όστις ίστατο πλησίον έλαβε τόν λόγον και ειπε:

— Κυρία, άφου οι Κύριοι έλπισμόνησαν να λάβωσι μεθ' εαυτών χρήματα εγώ αναλαμβάνω να πληρώσω δι' αυτούς, βέβαιος ών ότι οι ευγενείς ούτοι δέν θα θελήσωσι να ύστερώσωσι από έν πτωχόν παιδίον δώδεκα φράγκα.

— Φαίνεται ότι θα έχης όρεξιν να χάσης δώδεκα φράγκα, επανέλαβεν η διευθύντρια.

Τέλος εξελθών ο Διρόκ διευθύνη εις τόν Αυτοκράτορα τὸ συμβάν, όστις έγέλασεν από καρδίας.

Τήν επομένην αξιωματικός τις της φρουράς παρουσιάσθη πρό της διευθυντρίας του καφενειού και:

— Κυρία, λέγει, είναι αληθές ότι χθές δύο κύριοι ήλθον να προγευματίσωσι και μη έχοντες χρήματα...

— Ναι κυρία, διέκοψεν η διευθύντρια.

— Λοιπόν, Κυρία ήσαν η Α. Μ. ο Αυτοκράτωρ και ο μέγας τελετάρχης των άνακτόρων. Άλλά, δύναμαι να όμιλήσω πρός τόν ύπρητέν σας;

Η διευθύντρια τὰ έχασε!

Ο αξιωματικός άποτανθείς πρός τὸ παιδίον, τῷ έδωκε ένα κύλινδρον 50 λουδοβικίων ως δώρον του Αυτοκράτορος.

Ο ύπρητής ώνομάζετο Δουρσάν. Ολίγας δε ήμέρας κατόπιν του συμβάντος εισήχθη ως αρχιθεράπων εις τὸ άνάκτορον του Αυτοκράτορος.

(Έκ του Γαλλικού)

Ι. Τεμεζός

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

Η έσχήρα

Τὸ βέβαιον εις ότι τὸ παίγνιον τούτο εις δλίγον ακάθαρτον. Άλλά δεδομένου ότι εις μίαν γαιθεράν δμήγγριν δέν λαμβάνονται ήπ' όσον αι σχολαστικαι λεπτότητες και ότι χύριν του άπλήτου γέλωτος επιτρέπονται και τοιαύτα μο υντις ο υ ρ ω μ α τ α προβαίνομεν εις τήν περιγραφήν του διασκεδαστικού τούτου παιγνιδίου.

Αναρτῶμεν μίαν ισχύραν επί τινος κλάδου δένδρον η όπου άλλου μᾶς εις εύκολον. Επί της όπισθίας δε αυτής ύψους τρίβουεν αιθάλην (καπνιάν) και προσκολλῶμεν επί της μαυρισμένης ταύτης πλευράς νομίσματα τινα.

Τότε καλοῦμεν κατά σειράν τοὺς παίκτας να άποσπάσωσι διά της γλώσσης και των δόντιων

τὰ νομίσματα, άνευ της βοηθείας των χειρῶν.

Τὰ άποτελέσματα εις εύνοητα. Έπειδή η ισχύρα εις ύψηλά κρεμασμένη άγαγάζον αι οι παύται να ύφροθῶσιν επί των δακτύλων των

όποτε χίνοντες διηλεκῶς τήν ισσοροπίαν των τρίβοντι τας παρειάς των και τήν ρίνα επί της αιθάλης, κατακρηιδούμενοι δε τότε προκαλοῦσι τοὺς άπλείους γέλωτος των λοιπῶν.

Τοιαῦτα παίγνια εις πλείοστα μειαξὸν των όποιων και τὸ παίγνιον του μαγνητισμοῦ κατά τὸ όποιον μάλισια ο μαυριζόμενος πρᾶτει τοῦτο μέρος του και έν άγνοίᾳ του, όπερ εις πολλὸ άστειότερον.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ της άϋπνίας

Πολλοί μεταχειρίζονται τόν ακόλουθον τρόπον πρός άποφυγήν της φοβεράς άϋπνίας. Βρέχουν τὸ ήμισον ενός χειρομάκτρον και τὸ εφαρμάζον επί του όπισθίου μέρους του τραχήλου ούτως ώστε να δροσιζωνται ελαφρῶς χωρὶς να βρέχωνται.

Έκ της δροσερότητος ταύτης του κρανίου επιυγχανουσιν ούτω ήπιον γλυκύτερον και άτάραχον παρὰ μεταχειριζόμενοι ναρκωτικά.

Δύνανται μάλισια οι επιθυμοῦντες να μεταχειρισθῶσι έδωρ θερμῶν. Η μέθοδος αυτή εις κατάλληλος διά τοὺς πάσχοντας ιδίως εξ άσπρεθισμοῦ του κρανίου, ένεκα πνευματικής έργασίας κοπιώδους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

55. Αίνιγμα

Μέλος εἰμι τοῦ προσώπων
 Ἄλλ' εὐκόλως θὰ γεινῶ
 ἓνα κ' ἄτος ἄλλον τόπον
 ἂν ἄλλῶς τοιοῦθ'.

56. Παράδοχοι ερωτήσεις

- Ποῖα ἀπὸ τῶν γαίριζε;
- Ποῖος ἔμπορος μᾶς βάζει φρωτιά;
- Ποῖον οὐρανῶν οὐρα ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀέη;

57. Φωνηεντόλειπα

— δ — — ο — φ — τ — τ — ς

58. Φύρον-Μίγδον

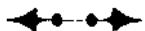
Ερμῶ ἀλακ το ριχιαρακάους.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 16 ΤΕΥΧΟΥΣ

48. Εἰς ἑλέας, μία καμηλοπάρδαλις, εἰς ἵππος, μία κάμηλος, εἰς πίθηκος, καὶ εἰς κορυμῶ. 49. Δάσος—ἄσος. 50 δ μειξέε: εἶνε προσφιλέ. 51 Κοπὸς μαῦρος.

Λύται. Στάμος Πάγκαλος ἐκ Ζίφρας 1, Ἄλ. Χαρίτος ἐκ Βώλων 3, Α. Ν. Βαρδαλάς ἐξ Ἀλεξανδρείας 3, Π. Δ. ἐκ Πειραιῶς 4, J. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 1, Μ. Σαυρῆς ἐκ Σύρον 4, Ρ. Παριαζάκης ἐξ Ἀθηνῶν 4.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Ν. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολαὶ μετὰ λύσεων ἐλήφθησαν. Γράψτε ἐλευθέρως. Δύνασθε νὰ μᾶς στείλατε καὶ Πνευμ. ἀσκήσεις.

Α. Ν. Βώλων. Λύσεις ἐλήφθησαν. Βεβαίως εὐχαριστῶς δεχόμεθα καὶ Πνευμ. Ἀσκήσεις.

Σ. Π. Ζίφρα. Ἐλήφθησαν ἔχει καλῶς.

Γ. Τ. Ζίφρα. Μετάφρασις ἐλήφθη καὶ ἐδημοσιεύθη. Εὐχαριστῶς ἀναμένομεν καὶ ἄλλας.

Γ. Μ. Ροστόδιον φρ. 20, ἀντίτιμον συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σας ἐστὶ κλη. Δ. Ρ. Ὀδυσσόν. Συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Π. Κ. Σύρον Ἐξώφλησις λογιμῶς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχ. γράφομεν.

* ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ", ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ 44 *

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεων εἰς Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἤτοι φρ. καὶ λίρας στερελίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προέσμιαν ἢ διαρκῶς Αἰ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ρώνονται εἰς αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐνέμετο ἢ καταθέσει εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèrue) ἐπὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἠμολογιστοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν ἠμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ οἰκίῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκατήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/10	κατ'	ἔτος	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2	»	»	0/10	»	»	»	»	1	ἔτους
2	1/2	»	0/10	»	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	0/10	»	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0/10	»	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ἠμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστί ἢ ἀνώνυμοι.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΠΟΛΛΩΝ"

ΩΔΕΙΟΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ — Ὁδὸς Φειδίου ἀριθ. 3.

Ἐν τῷ Ὁδείῳ τούτῳ διδάσκουσιν εἰς ἑξῆς δεδουκασμένοι καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι:

Ἡ κα Λίνα φὸν Λάτιερ, Διευθύντρια, κλειδοκύμβαλον.

Ὁ Κος Κύρολος Μπέμερ, Βιολοντζέλον, γαργάδα καὶ musique d'ens mble.

Ὁ Κος Τάιν Σούλις, Βιολίν.

Ἡ κα Νίνα Φωκῆ, Μενωδία.

Ἡ Διξ Νέλλη Ράισσελ, κλειδοκύμβαλον.

Ὁ Κος Νικ. Δέλλιος, Θεωρία τῆς Μουσικῆς.

Ἡ κα Ε. Κισσίσογλου, κλειδοκύμβαλον.

Ἐκτενέστεραι πληροφορίες, ὁ κανονισμὸς τοῦ Ὁδείου ὡς καὶ τὸ καταστατικὸν τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου «Ἀπόλλων» στέλλονται ταχυδρομικῶς τῷ αἰτούντι.

ENTREPOT D'JURY

Siège social: 59 rue du Château

Vins bière, cidrs, Chautilly, Radoit, Eviau, Vittel, Livraisons par 10 bott Antra cite, coke, Boulets, Bois, allume fen en sai plombis a 50 kilos. P. D.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΙΛΗΣΗ

33 — Ὁδὸς Ἀθηναίων — 33

Κομψότης — Στερεότης — Καλλιτεχνία

TRÉPATE OLOI!